

(המשך מעמוד 19)

נאלץ למכור את דירתו. כאשר להשקעה של השלושה, כך נראתה טבלת התוצאות וההכנסות שלהם: עם הגיעם ארצה, הם שכרו חלק מהקומה ה-22 במיגדל שלום, בשכר חודשי של 50 אלף לירות לשנה — 4,000 לירות לחודש. בריהוט מפואר של חדר ה-קבלה ויתר החדרים המפוארים, השקיעו 20,000 לירות ומיד התחילו בפעולות הר-שמה. בפירסום הם השקיעו 50 אלף לירות נוספות. יחד: 130 אלף לירות. כמובן ש'עיקר הסכום היה בתשלומים.

עוד בטרם נפתח המכון נירשמו 1,600 נשים לטיפול הפלא. בממוצע שילמה כל אשה 500 לירות לטיפול של חמישה חודשים. עם הפתח המכון, כשהסידרה הראשונה של לקוחות עדיין לא סיימה את ה-

מאוסטרליה ארץ הגברים!



מודעת הבלוי ותצלומי מעורר האמון של לסלי שיין, שתואר במודעה כ'איש-עסקים שנהנה מטיפול האוזן ואף דאון' — היה גם הוא בלוי אחד גדול. התצלום הוצא מ'שיין בעורמה, ושיין לא קיבל מימיו טיפול.

טיפולם, נירשמו 1600 נשים נוספות. כלומר: תוך חודשים החזירו לעצמם את הש' קצתם בחזרה במלואה. יתרה מזו: בכספי הסידרה הראשונה של הנדרשות נסעה ה' שלישיה לחו"ל וקנתה את המכונית.

אורח קבוע

ב'מנדיס'



הישראליות נהרו למקום כאחוזות תזויות. המצב הגיע לידי כך, שאם לא היתה למישהו פרוטקציה, לא זכתה לטיפול הראשון בסרם שלושה שבועות המתנה. ו' כמובן — אחרי ששילמה את המחיר המלא. עם הביקוש העצום, גול המחיר, אם ב' התחלה עלה מחיר מקסימלי עבור סידרה של 25 טיפולים 781 לירות, הרי אחרי כן עלה ל-935 לירות.

השבועות חלפו, ולאט לאט גילו הלקוחות כי הן אינן מפסידות במשקלן. כלומר — מפסידות בשעת הטיפול, מוסיפות מחדש תוך זמן קצר אחר כך. הגיע שלב התלונות. הבלוי של הטיפולים היה רק צד אחד של המטבע. מאיירס ובורג ניצלו את מעמדם כמנהלי חברה בינלאומית, כביכול — גם למטרות אחרות. הם הופיעו בארץ כאנשי עסקים עתירי הון — ועל חשבון זה חיו כמו מיליונרים, לוח כספים על ימין ועל שמאל. אחד הקורבנות שלהם היה יהודי אנגלי בשם לסלי שיין, שותף לשעבר ב' מנדיס. על הכסף שלו ממני ולא החזירו לי אני לא כל כך כועס, סיפר השבוע. 'פטר מאיירס היה כזה בחור נחמד ושר' מנטי שעל זה שנפילתי בפח אצלו אני צריך רק להאשים רק את עצמי. כשעזב את ה' ארץ הוא נישאר לי חייב אלפי לירות — אבל אני רואה אותו כאבודות ממילא. על מה שאני באמת כועס, זה שלקחו את ה' תמונה שלי במירמה — ופירסמו אותה בע' תוך כאלו אני אחד הלקוחות שלהם. 'מאיירס, יחד עם האחרים, נהגו לבוא לכאן, למנדיס, הרבה. פטר היה ממש רהיט קבוע בבית. ואין מה להגיד — הוא היה חופשי בהוצאות שלו. יום אחד ביקש ממני להצטלם עבור המכון. הוא הביטו שהפנס שלי שוראים מאוד מכובדים, קשטו בסך הכל את חדר-ההכנסה. לא היה לי נעים



כשאיום עובדים, מתרכזים חלוצי וודסטוק בהווי מיטה

(המשך מעמוד 21)

המלחמה החלה לפני שבוע, כשאלו אבי בי החל מבצע את חלומם מזה חודשים ארוכים: הוא שיכנע בעל מחסן עצים במפרץ חיפה למכור לו בתשלומים עצים בסך 20,000 לירות, והחל בונה בעזרתם של עשרות ה' תיירים, היפים ואחרים, המתגוררים אצלו, מיבנה עץ ענקי, שיאפשר מגורים ל-500 איש. במקביל החל אלי בונה לאורך החומה של אכזיב במה ענקית באורך 15 מטר, ש' פניה לים. מטרת כל הפעילות: אירגון מר' פע וודסטוק ישראלי באכזיב, שיימשך כל השנה — כשחודש הבכורה הוא אוגוסט ה' קרוב.

אלא שכאשר נודע לשמואל אילן, ראש ה' מועצה המקומית סולם-צור, שבתחומה נמ' צאת אכזיב, על התוכנית הוודסטוקית — פנה לוועדת בניין ערים המחוזית, וזו פנ' תה לבית-המשפט בנהריה. שופט השלום אברהם חרמון הוציא צו, המונע מאביבי להמשיך בעבודות הבניה שלו.

מספר אביבי בזעם:

באותו זמן עצמו, עסקו מכוונות סלילה של המועצה המקומית בסלילת כביש אס' פלט בתוך אכזיב. תחילה הם הרסו את



אכזיב, כיסו אותה באדמה, השתילו דשא — וכעת הביאו איתם אספלט בשביל כביש.

רובה רגליים

של אלי אביבי: לתפוס פינה, להתיישב ב' ערימה שלובי אברים, ולהרגיש את האהבה הקיבוצית, תוך העברת סיגריה מיד ליד.

אחרי שהוציאו נגדי את הצו, החל להגיע סיוור משטרתי כל שעה. לא נותנים לנו מנוח. בתגובה הקמנו בריקדות והיצבנו שלט 'מדינת אכזיב — הצג פספורט'. ביום חמישי בא מפקח של המועצה, עם שוטרים. אמרתי לשוטרים שישלכו אותי, כי אין לו שום זכות להיות כאן. יצאתי עם הקרל גוסטב שלי. אמרתי לשוטרים שאם לא יקחו אותי אני יורה בו. יריתי מחסנית שלמה באוויר. המשטרה לקחה אותי לתחנה. טענו ש' הפרתי צו של בית המשפט. אחר כך שיח' ררו אותי.

עד כאן, סיפורו של אלי. בתגובה על ההטרדות, יצאו ביום הרא' שון כמאה צעירים, כשבראשם אביבי, ל' עבר משדרי המועצה המקומית, מחו' שם ב' שירים וריקודים. הם מקחים כי זה יעזור. אם לא יעזרו הריקודים מחד, והקארל-גוס' טאב מאידך — מתכננים חלוצי וודסטוק ה' ישראלי הפגנת המונים — בעירום. מנסיו' גם של היפס ברחבי העולם, הם יודעים שקשה לעמוד נוכח הפגנת כזו. כך או כך, בכל דרך שתעמוד לרשותם, הם מתכננים לקיים את הפסטיבל, להעלות את ישראל על מפת הדור הצעיר בעולם.



חדות היצירה

דיווח שפירא, סטודנטית ניו-יורקית המבלה באכזיב, בת 'יהודיה טובה מבית טוב, תורמת בחזונה את חלקה לקידום פסטיבל וודסטוק הישראלי — הכנת שלב סטגוני. צריך לראות את הצעירות הללו פנים אל פנים כדי להאמין בהתייחסותן לבעיות ולזיכרון — שלהן ושל האחרים.